

Vader en zoon De Vries (links Ronald, rechts Cor) vissen al hun hele leven samen.

VISLES VAN 'DIE OUWE'

Vissen is een typisch vader en zoondingetje. Dat was vroeger zo en dat is eigenlijk niet veranderd. Ronald de Vries (55) uit Aalsmeer kan erover meepraten. Voor de goede orde: hij is de zoon. Vader Cor is inmiddels 93. We schuiven aan bij De Vries senior en junior tijdens een sessie aan de Nieuwe Waterweg.

TEKST GERT-JAN BUIJS FOTOGRAFIE NICK FRANKEN

Hij heb het van mij moeten leren, die ouwe", zegt Ronald de Vries in sappig Amsterdams. We mogen ons hier in Maassluis dan middenin 010-territorium bevinden, de toon voor vandaag is gezet. 'Die ouwe' is zijn vader Cor. Senior zit warm ingepakt – dikke visjas en dito broek – in een rollator annex rolstoel op het fietspad, bekijkt de wereld vanonder zijn schippersmuts en ziet dat het goed is. Toch wringt de opmerking van zoonlief. De lezers van Hét

Visblad zouden zomaar kunnen denken dat het nog waar is ook. "Ze hebben het vissen van mij geleerd", zet hij de zaak toch even recht.

KROMME BAMBOE

'Ze' zijn zoon Ronald en zijn vismaat Martin de Waal (54), die

vader en zoon De Vries al jaren vergezelt naar de waterkant. "Van jongs af aan ging ik altijd met pa mee", zegt Ronald. Witjes vangen in de sloot met

twee deeltjes kromme bamboe." Maar hoe komt een stel Amsterdammers hier in het 'hol van de leeuw' terecht? "We visten altijd op de pier van

IJmuiden, maar pa is niet meer zo goed ter been. Dus dat ging niet meer op die blokken." "Ik kwam niet meer voorbij het hek. En op de pier moet je voor de beste stekken eigenlijk voorbij het hek zijn", vult Cor aan.

RVS LOOPREK

Internet bood uitkomst. Ronald plaatste op een hengelsportsite de vraag of iemand een stek wist waar je goed aan het water kon komen. Van 020-010 rivaliteit blijkt in de hengelsport geen sprake, want er kwamen diverse reacties uit Rotterdam en omstreken. En nu zit er een hoogbejaarde Jordanees aan de Nieuwe Waterweg naar een hengeltop te turen – zonder bril. Het hele tafereel ademt senioriteit uit, niet in het minst doordat de hengel rust op een RVS looprek. Een met water gevulde emmer voorkomt dat de

stroming of de straffe zuidoostenwind het hele zaakje omvertrekt. Cor heeft nergens last van. Die zit met zijn rug naar de wind en de novemberzon doet ook zijn best. En als het echt te koud wordt, heeft Cor nog iets in zijn tas.

BOODSCHAPPENTAS

Cor en zijn zoon visten altijd in het zoet van Amsterdam. "Pa, vertel eens van dat boodschappennetje", spoort Ronald aan. Die vertelt graag uit eigen werk en steekt van wal. "Ik zat in het park aan de Jan van Galenstraat op witjes te vissen, toen ik er een hele grote karper aan kreeg. Daar had ik niet op gerekend, dus ik kreeg die vis er niet uit. Kwam er een man langs met een boodschappennetje. Die heeft hem daarmee geschept." In de jaren vijftig en zestig was vis nog een welkome aanvulling op het menu, dus de karper moest eraan geloven. "Die karper hing aan mijn fietsstuur", verhaalt Cor. "Toen ik een verkeersagent passeerde, vergat die pardoes het verkeer te regelen."

PANVISSER

Cor is nog steeds een panvisser. Gul, schol, tong, schar; voor hem is het eten.

Dat heeft ook Martin de Waal geweten. "We visten een keer vanaf een boot toen Cor een grote schar naar boven haalde. En ik zou die vis wel effe in het netje doen. Die ouwe

De eerste vis van de sessie is een maatse gul voor De Vries senior.

Inwerpen en nog wat andere taken heeft Cor uitbesteed aan zijn zoon.

Cor druk in de weer met de onderlijn die het moet gaan doen.

Het RVS looprek heeft een dubbelfunctie.

is nog steeds boos dat die vis naast het net belandde en ontsnapte." Bootvissen is vanwege de beperkte mobiliteit van senior echter geen optie meer. "Een paar jaar geleden zijn we nog wel naar Noorwegen geweest", zegt Ronald als hij wat foto's laat zien op zijn telefoon. Toen werd pa met een soort liftje in de boot getild. "Hij weegt wel meer dan honderd kilo hè. En als het eb was moesten we hem een stuk hoger optillen." Maar het was alle moeite waard. "Wat hebben we toen goed gevangen", zegt Cor.

POPPENHUISLAMPJES

In de loop der jaren is er wel behoorlijk wat veranderd. Bijvoorbeeld qua materiaal. "Vroeger hadden we van die holglashengels", zegt Ronald. "In de holle top paste net zo'n poppenhuislampje. Dan trokken we een draadje door de hengel naar de batterijen aan het andere eind en hadden we een toplichtje." Qua visstand mist Cor tegenwoordig wel de spiering. "Die ving je gewoon in het IJ, bakte je lekker en at je op met alles er nog op en aan. Als je nu spiering wilt hebben, moet je die bestellen." Waar vader en zoon op zoet water begonnen, verschoof de focus naar het zoute toen een broer van Ronald verkering kreeg met de dochter

van een zeevisser. Zeevissen is leuk, en de vangst is nog lekker ook.

VLieGTUIGJE

Aan zee werden ook de nodige avonturen beleefd. Nog maar een anekdote. In de vroege jaren '70 gaat Cor met zijn zonen vissen op het strand bij Groote Keeten, vlakbij de marinebasis Den Helder. "Voor ons voer de hele tijd een fregat op en neer", zegt Ronald. "Vervolgens komt er

een soldaat aan die een vlag neerzet, verveeld onze kant op loopt en mededeelt: 'Wij gaan oefenen'. Nou, wij gaan vissen. 'Dat moeten jullie zelf weten', zegt dat soldaatje. Even later vliegt er een radiografisch bestuurbaar vliegtuigje boven onze hoofden op en neer. Op een gegeven moment horen we een knal... Blijkt dat achter ons in de duinen twee tanks staan die het vliegtuigje proberen te raken. Toen zij we toch maar verkast."

BEUGELELASTIEK

"Moeten die pieren soms nog gemaakt worden?", informeert Cor. "Zijn in de maak, liggen een nummertje te maken", antwoordt zijn zoon. Al die gebbetjes over en weer zijn leuk, maar Cor wil zijn beaasde haken wel in het water hebben liggen. "Doe maar een mixie." Bij de combi van een meshelt met een zeepeer wordt die eerste stevig vastgezet met een elastiekje. "Mijn dochter heeft een beugel, die elastiekjes zijn precies goed", zegt Ronald. Loom-elastiekjes zijn ook getest, maar afgekeurd. "Dat is niks, die zijn te groot." Ronald beaast de haken, gooit in en haalt de hengels binnen voor zijn vader, maar aanslaan doet Cor zelf. Even later is het zover en zit Cor met een kromme hengel. "De oudjes motten het doen", zet hij Ronald en Martin – die nog geen actie hebben gezien – op hun plek als ie een mooi gulletje landt.

SCOUBIDOU

Om vastlopers zo veel mogelijk te voorkomen, gebruikt Ronald een systeem waarbij het lood omhoog komt als je een vis haakt. Daarbij zit aan het eind van zijn hoofdlijn een wartel. Daar loopt een lijn door met aan de ene kant de

Ronald loopt in op zijn vader met een doublet van tong en bot.

haak en aan de andere kant het ankerlood, waarbij het loodeinde iets langer is dan het haakeinde. Die verdeling bepaalt hij door een transparent en hol scoubidou touwtje op de lijn te rijgen en er een paar oude wijvenknopen in te leggen die als stopper

fungeren. Zo komt het lood omhoog als er iets aan de haak hangt, waardoor je minder snel vast komt te zitten aan obstakels op de bodem. "Je vangt zo meer vis en verliest bij vastlopers minder snel het lood. We blijven natuurlijk wel Hollanders", zegt Ronald.

VAN DE PARTIJ

Vissen betekent veel voor vader en zoon De Vries. "Je bent buiten, doet lekker veel zuurstof op en als het weer meezit nog een gezond kleurtje ook", zegt Cor, die nog altijd zelfstandig woont. "Alleen erop uit kan ik niet

meer, dus als de jongens gaan, ben ik van de partij." Hier aan de Waterweg maakt hij zich als oud-schipper prima met het observeren van de passerende containerschepen formaatje flatgebouw. "Als ik die rotknieën maar niet had, zou ik best nog willen varen", mijmert de voormalige bestuurder van de pont over het IJ achter het centraal station van Amsterdam. De ontelbare keren het trapje op en af nekte zijn kniegewricht en zorgde dat hij in 1970 werd afgekeurd.

MENTALITEIT

Net als het erop begint te lijken dat Cor de twee vijftigers naar huis vist, slaat Ronald terug met een doublet tong en bot. Om dit te vieren haalt Cor een hartversterkertje uit zijn tas. "Op die ouwe ken je bouwen", zegt Martin als een rondje medicijn wordt uitgedeeld. Dat blijkt, want niet snel daarna heeft Cor weer beet. De vreugde hierover wordt verpest als een collega-visser verderop een plastic zak en een banaan op het gras gooit. Dat valt slecht bij Ronald en Cor. "Op de pier in IJmuiden is het vaak ook een rotzooi", moppert Ronald. "Zulke plekken zouden wat mij betreft ook onder de VISpas moeten vallen. VISpas-houders hebben naar mijn idee een betere mentaliteit", zegt hij terwijl hij andermans troep opruimt.

TEVREDEN

De straffe wind zingt hoge tonen in de strakke, gevlochten lijnen en huilt rond het looprek van Cor; een symfonie voor braid (gevlochten lijn) en een looprek. Zittend in het zonnetje beziet opa Cor serene het tafereel. Senior is tevreden, zeker als hij nog een tweede gul vangt. Zolang Cor hier kan zitten, is het goed. Dat weten 'de jongens' ook. "We kunnen hem ook effe in de bus leggen", zegt Martin als hij Cor flink ziet gapen. "Kan ie alvast oefenen", haakt Ronald in. Ze liggen dubbel. Amsterdamse humor: keihard, maar eigenlijk is het simpelweg liefde.

De combi van een zeepeer en meshelt wordt met beuglelastiekjes gezekeerd.

Er wordt geproost op de vangst en het vissen.